

Paskatīties spoguļi

Jēzus sacīja:

15 Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.

16 Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi,

17 Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājo jūsos.

18 Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.

19 Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.

20 Tanī dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos.

21 Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl;

bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos."

Jāņa ev. 14,15-21

Mijā draudze!

Šodien ir tāda priecīga diena, ka varam atkal pulcēties kopā. Labi, var piedalīties tikai ierobežots skaits cilvēku un joprojām ir jāievēro visādi piesardzības pasākumi, svinot dievkalpojumus un veidojot savas draudzes dzīvi. Bet tas vien, ka varam atkal kopā svinēt dievkalpojumu baznīcā, ir priecīgs notikums. Tomēr skaidrs ir arī, ka *kroņa* vīruss mūs vēl var apdraudēt kādu laiku, un jārēķinās ar to, ka situācija var atkal pasliktināties.

Pandēmijas laikā viens otrs ir izteicis viedokli par to, kādas mācības mēs esam apguvuši sakarā ar visām izmaiņām sadzīvē. Galīgo atbildi mēs noteikti saņemsim tikai tad, kad viss būs garām. Tomēr tas netraucē jau šodien mazliet pārdomāt pēdējo divu mēnešu notikumus. Lūdzu, padomājiet un izsakiet savas domas. ...

Es dalīšos ar saviem secinājumiem. Mēs pēdējos divus mēnešus esam bijuši fiziski izolēti viens no otra, ar dažiem izņēmumiem nevarējām satīties klātienē, ne ikdienā, ne svētdienās. Tas, protams, ir ietekmējis mūsu dzīves – vairāk laika jāpavada mājās, mazāk iespējas būt kopā, dalīties, pārrunāt lietas, vienam otram ir arī satraukums un rūpes par nākotni. Šis ir nedrošības laiks, kur jāmaina ieradumi un jāmācās jaunas prasmes.

Krīze nozīmē šķiršanās, ka atstājam aiz sevis kaut ko no sevis, lai varētu izaugt kas jauns. Tā arī šajā krīzē mēs piedzīvojam zaudējumus, kaut vai īslaicīgi. Tas viss notika pēkšņi un negaidīti, tāpēc nebija laiks tam sagatavoties. Vienam otram ir grūti pieņemt pārmaiņas, gribas vēl uzkavēties pagātnē, lai būtu tā, kā bija pirms krīzes. Mūsu dvēselei ir nepieciešams laiks, lai tā varētu pielāgoties jauniem apstākļiem. Tomēr viena daļa cilvēki vienkārši nespēj vai arī negrib mainīties arī ilgtermiņā, agresīvi uzstājot uz savām tiesībām vai aizvien dziļāk slīkstot savā bezcerībā un iedomu pasaulē. Jūs labi atceraties pārmaiņas, kas notika pēc atmodas un neatkarības iegūšanas. Viena sabiedrības daļa vienkārši netika līdzī, nespēja adaptēties un vēl šodien ir atkarīgi no alkohola, pabalstiem un citu cilvēku žēlastības.

Es uzskatu, ka šis laiks mūs audzina uz patstāvību. Tā vietā, lai visu laiku

sūdzētos, ir kādreiz arī jādodomā par izmaiņām dzīvē. Jā, tas nav viegli iztikt bez dievkalpojuma klātienē, bet vai es tāpēc nevaru mājās viens pats izlasīt dievkalpojuma kārtību, sprediķi, dziedāt dziesmas, lūgt? Kas traucē man to iemācīties? Ja ir grūtības vai kaut kas nav skaidrs, es varu piezvanīt un pajautāt. Galvenais, ka ir vēlme iemācīties kaut ko jaunu. Mēs varam iemācīties jaunas dziesmas, padziļināti lasīt Bībeli, lūgt un aizlūgt. Jūs visi ziniet to teicienu no palīdzības darba, ka svarīgāk, nekā pasniegt zivis, ir iedot cilvēkam makšķeri. Tas attiecas arī uz garīgo dzīvi, ka neesmu visu laiku atkarīgs no ārējiem apstākļiem, no īpašām ēkām, rituāliem, konkrētiem cilvēkiem, kā - mācītāja vai draudzes priekšnieces. Es spēju piepildīt laiku vienatnē, es esmu iemācījies sarunāties ar Dievu, tieku galā ar pārbaudījumiem un grūtībām un katru dienu pateicos, ka Dievs mani mīl. Atceraties apustuli Pāvilu, kā viņš, cietumā būdams, slavēja Dievu. Izlasiet, piem., vēstuli Filipiešiem, cik prieka pilna tā ir, neskatoties uz drūmiem ārējiem apstākļiem. Un, protams, es vienmēr varu arī pievērst uzmanību savam tuvākajam, kuram varbūt ir vēl grūtāk nekā man, lai es pats sevi neuzskatītu par pasaules *nabu*.

Savā ziņā arī šodienas sprediķa teksts var mums palīdzēt nostāties uz savām kājām. Jēzus sagatavo savus mācekļus uz to laiku, kad Viņš vairs nebūs ar viņiem fiziskā realitātē. Jēzus tiem neizsaka nekādus priekšnosacījumus, kā saņemt Viņa labvēlību, bet Viņš tiem dod mērauklu, lai viņi paši varētu izvērtēt, cik tuvu viņi ir Jēzum. Viņu mīlestības patiesums neatklājas skaistos vārdos, svētās jūtās vai pareizās domās, bet, ka viņiem Jēzus pavēles ir dārgas. Kādas ir Jēzus pavēles, respektīvi baušļi? Īstenībā tas ir tikai viens. Pēc tam, kad Jēzus saviem mācekļiem bija nomazgājis kājas, Viņš sacīja:

"Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jāņa ev. 13,34-35)

Tātad Jēzus pats neaicina uz Viņa pielūgšanu, bet lai mēs labāk skatāmies, kā mēs izturamies viens pret otru. Kā šī mīlestība konkrētā situācijā izskatās, tā jau ir atkal cita tēma, ko mēs arī varam pārdomāt savās mājās.

Jēzus, ejot pretī krustam, nepamet savus mācekļus bezpalīdzīgā stāvoklī. Viņš aizlūdz par viņiem, lai Tēvs tiem dotu Aizstāvi, Patiesības vai Svēto Garu. Burtiski tulkojot, grieķu vārds "paraklēts" nozīmē kādu, kas runā otra vietā, kas ir līdzās, piemēram, tiesā, kas ir palīgs un padomdevējs. Jēzus mācekļi jau ir piedzīvojuši, ko nozīmēja būt Jēzus klātbūtnē, kamēr viņi kopā pavadīja laiku Galilejā, tagad Jēzus apsola, ka šī Viņa klātbūtne turpināsies caur Svēto Garu arī pēc Lieldienām. Svētais Gars arī mums ir dots. Neskatoties uz visām pārmaiņām mūsu dzīvē, tas turpina mūs stiprināt, mierināt, iedrošināt. Svētais Gars mudina arī mūs būt viens otram līdzās, būt par draugu. Tas nenozīmē, ka visās situācijās viss ir jādara otra vietā. Kādreiz vienkārši ir svarīga apziņa, ka ir citi cilvēki, kas mani atbalsta – ar lūgšanām, domām, darbiem.

Kādreiz ir grūti aprakstīt Svētā Gara darbību, jo to nevar tik viegli ārējā pasaulē saskatīt un identificēt, tāpēc ka tas darbojas caur cilvēkiem, kas uzticas Jēzum. Amerikāņu mācītājs Deivids Lēse (David Lose) secina, ka Svētais Gars ir visur, kur mēs viens otram esam līdzās, kur iestājamies viens par otru, atbalstām un aizstāvam. Viņš ierosina, lai katrs dievkalpojuma

apmeklētājs, izejot no baznīcas, paskatās spogulī un tur ierauga Svēto Garu, Aizstāvi, Patiesības Garu, kas caur mums aizstāv savus līdzcilvēkus un tādā veidā apliecina Jēzus klātbūtni pasaulē. Vai tā nav laba doma? Pēc dievkalpojuma paskatieties koridora spogulī, pirms jūs ejat pasaulē. Āmen.